



Yadırganmış beklentiler

O içi yoz vaatlerin içini bilirim ama bu öyle sıradan lakayt bir şey değildi. Söze nasıl besmele ile başlanacağı biliyorsa, sonu hayır olsun diye de dua ile bitirilir. Oysa sıradan bir güne anlamsızca nasıl başlanacağı belli olmayanlar için, hayatın bir anlamı olmak zorunda değildir. Onlar, amentünün tek hecesini dahi bilmezler. Örneğin, gök gülemeye başladığında bile yağmurun yağacağını önceden kestiremezler ama cümlelerinin içinden yüklemli hiç eksik etmezler. Hayatı konuştuğunda ise söyleyecek tek bir cümleleri olmadığı için lafı kestirip atmak isterler. Akşamdı. Gün çoktan kararmıştı. Karanlık ve sis, içimizin en mutena yerine kurulmuştu. "Geleceğim" demişti, gelmedi. Bu söz, içimizi bir ur gibi sardı. Kıştı. Belli ki kar yağacaktı. Sonbahardan kalma kuru yapraklar, rüzgâra kapılıp gitmişti. Kanımız, toprağın çatlamış damarına çoktan kanmıştı. "Geleceğim" demişti, gelmedi. Ocak-Şubat soğukları, kalbimizi dahi dondurmıştı ama hala gelmedi. Akşamın karanlığı koyulaştıkça, karanlık içimize doldukça, saatler geceye doğru yol yürütüldü, beklemeler büyüyerek içimizde endişe biriktiriyordu sessizliğin handikabında. Gelmemiştir. Bu arkadaş toplantısının son çayları da içilmiş, geyik muhabbetleri yerini dinazor muhabbetlerine bırakıyordu. Hava daha da soğumuştur. Bu tanı, camların buğusunda kendini buluyordu. Gözler kapı nöbetine başlamıştı, kutlu bir haberin müjdesini ilan için. Hala gelmedi.

Gecenin gizemini anlamlandırmak adına onu, bir lambanın huzmesi altında aniden görünüp sonra da bir kedi gibi karanlığa karışabileceğini kabul etmiyorum. O aydınlıkların adamıdır çünkü. Gecenin güneşe gebe hallerini en çok ondan öğreniyorum. Gelmedi. Gece son hünerlerini gösteriyor artık. Örneğin, kalbimize usulca bir uyku dokunuyor. Ağırbaşan gözkapaklarına karşı direniyorum. Gece kısıldıkça ve karanlık erimeye başladıkça ve saatlerin tıkırtısı hızlandıkça daha telaşlı bir hal alıyor beni. Beynimi kötü düşünceler sarıyor. Yasak kurgular artıyor örneğin. Neden daha gelmedi ki. Gece bitmek üzere, umutlarım tükenmek üzere. Gelmedi. "Geleceğim" demişti, gelmedi. Bizi böyle telaş içinde, bizi böyle çaresiz bırakmamalıydı. Gelmedi. Ne bir haber var kendisinden, ne de bir işaret var. Beklentilerimizi, umutlarımızı böyle zehirlememeliydi. Gelmedi. Kafam bulanmaya başladı. İyi ve kötü düşünceler savaş halinde ve ayıklamakta zorlanıyorum. Gelmedi. Yüreğim yangın yeri. Can dostum gelmedi. Gece yavaş yavaş çekiyor şefkat perdesini üzerimizden. Uğursuz düşünceler kemiriyor beynimi. Gün ışmaya başlıyor. Kulağım kapıda, gaybattan müjdeli haber bekliyor gibi. İyi haber, bir mucize artık bu vakitten sonra. Hüznün ve umutsuzluk bütün bedenimi kaplıyor. Takatım bitti artık. Beklemekten başka bir şey yapamıyorum. Gelmedi. Dalgalar sahile vuruyor. Balıkçı tekneleri, meçhulden yüklenmiş nasiplerini rhtıma yavaşlıyorlar. Rüzgâr çiğ ışıklar çalıyor kayalıklarda. Gecenin gri pusundan arınmış ufuklar aydınlanıyor. Güneş, şu yamaçlardan tatlı bir tebesümle yükselmeye başlıyor. Sanki nice mevsimlerden geçtik. Kışları, yazları birbirine karıştırdık. Gelmedi. Gece karanlıksa, güneş aydınlıktır. Karanlık, karamsarlıksa, aydınlık umut... Geceye yetişmeyen için gündüz yeni bir başlangıç. "Geleceğim" demişti, gelmedi. Gelmedi, belki de gelemedi, ya da hiç gelmeyecek.

Kamuda F klavye zorunlu olacak!

OKULLAR dahil kamu kurumlarındaki bilgisayarlar da sadece F klavye kullanılmasıyla yönelik çalışma başlatıldı. AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Ekrem Erdem, okul ve kamu kurumlarında F klavye kullanımını zorunlu kılmayı planladıklarını açıkladı. Sivas'taki temaslara kapsamında genel başkanlığına yaptığı Dil ve Edebiyat Derneğinin şube başkanlığını ziyaret eden Erdem, bilgisayarda F klavye kullanımının yaygınlaşmasının önemli olduğunu söyledi. Okullarda F klavyeyi öğretmeye, kamu kurum ve kuruluşlarında da F klavye kullanmayı mecbur etmeye yönelik çalışmalarının olduğunu ifade eden Erdem, okul ve kamu kuruluşları dışındakilerin F veya Q klavye kullanabileceğini kaydetti.



Her eve bir dede lazım...

Kıymetli okurlarım, bir okurumdan gelen ve beni çok duygulandıran ibret alınacak çok anlamlı bir maili bugün köşeme taşıyayım istedim. Yazı kimin mi? Tabi ki Iğın'dan **Sevil Köse**'nin... Haydi birlikte okuyalım: **Oyuncaklar ve dedem** "Yaşım on dokuzdu evlendim... Bana kucak açan eşimin dedesiyle oturmaya başladım. Dedem Köy Enstitüsü'nde okumuş, köyde eğitimlik yapmış, çiftçilik, kamyonculuk ve en sonunda kazandığı parayla petrol istasyonu almış... En son petrolcü olarak yaşamayı seçmiş. Ben bu, insana insanca değer veren, insanları seven dedemle çok şey paylaştım. On dokuz yaşında bir genç gelin, seksen yaşındaki bir adamla ne paylaşır demeyin. Çok şey paylaştım, çok şey öğrendim ondan. Sevgiyi, vefayı, ölümün her an yanı başımızda olduğunu, tutumlu olmayı, kanaatkâr olmayı en önemlisi insan yaşlandığı zaman yalnız kalabileceğini ve bunun da çok acı verdiğini, hayatın zor ama yaşanmaz olmadığını, söylenecek sözü varsa insanın, karşı tarafa çekinmeden söyleyebileceğini, kasacası **ben hayatı eşimin dedesinden öğrendim**. Geceleri saat dört gibi kalkar, sabah namazına gidinceye kadar Kuran okurdu... Arkasından Cidde radyosunu dinler, hatta bazen de İslam Alimleri Ansiklopedisi'ni okurdu. Yine böyle günlerden bir gün sabah namazına kalkmış, sevap diye çeşmeden

değil de abdest ibriginden abdest aldığı için, ibriginin yere değince çın diyen sesinden uyanmışım. Ev iki katlı ahşap olduğu için konuşmalar duyulurdu yan odalardan birbirimize. Uyandım bir bardak su içtim, dedemin abdest almasını duyuyordum. Birden tangırtı durdu, bir anda inilti başladı. Hemen koştum, saat gecenin üçü... Bağırđım eşim uyandı... İkimiz de ne yapacağımızı şaşırmıştık... Eşim hemen doktora koştu... Ben elim ayağıma dolaşarak "dede diyorum, merak etme şimdi Osman gelecek, iyi olacaksın"... Felç olma ihtimaline karşı su dökmüştüm, birden üşümeye başlamıştı. Yazın ortasında hala çöp çöpele dolu duran sobasını yaktım... Nihayet eşim geldi, Konya'ya doktora göttürdük. O koskoca gövde sedyede uzanmış çaresiz bakıyordu öylece... Ben hem ağıyordum hem acilde diğer hastalarla birlikte dedemin kurtulması için dualar ediyordum. Dedem, damar tıkanıklığından ve beynine inen felçten kurtulmadı. Yirmi günlük tedaviden sonra, hayatını kaybetti. İlk duyduğumda odasına gittim, odasında namazlığı, namaz takkesi, tespihi, Kuran'ı, yatağı, yorganı, radyosu öylece sessizce bana bakıyordu... "Hayır" dedim, "dedem ölemez, beni böyle bırakıp gidemez". Ama ne yazık ki gitmişti, beni öksüz bırakıp gitmişti. Ana baba öksüzlüğünden sonra ikinci defa öksüz kalmıştım... Gerisini hatırlamıyorum, gözümü açtığımda başucumda doktor, "sakin ha onu sıkmanın ağlamasına izin verin" diyordu, benim için. Evet, ağlamama izin verdiler, ağladım. Ağladım, ağladım ama dedem geri gelmedi. Hâlbuki beni tembihlemişti "benim için ağlamayın, dua edin" diye, ben sözünü tutamadım. Şimdi dualar ediyorum, Allah rahmet eylesin, nur içinde yatsın. Gerçeği kabul etmem çok zor oldu, şimdi bu satırları bile yazarken aynı acı yüreğime düşüyor, ama insanız ve ölümlüyüz. Dedem öldükten beş altı ay sonra hep kilitli tuttuğu bir odası vardı, ellerim titreyerek kilitli odayı açtım, kilitli odaya ondan başkası giremezdi. Ben de onbeş yıl boyunca kilitli odaya hiç girmemişim. Eşyalarını toplamak için odaya girdiğimde, kalan sigarası, dikilmemiş bir takımlık elbi-

se kumaşı, kırık çerezi, tarihi geçmiş paraları, altı torba tozşekeri, tek kırma tüfegi ve benim çocukların oyuncak gitar ve sazları... Hep merak ederdim "bu çocukların oyuncakları neden kaybolur" diye, anladım ki dedem çocuklar çalgıcı olmasın diye gitarı, sazı saklamış... Hâlbuki üç çocuğumdan hiç olmazsa biri saz çalabilsin isterdim ama olmadı... Dedemin, kendince korkuları varmış demek, ya çocuklar çalgıcı olursa diye... Arada da bana söylerdi, "sazdan oyuncak almayın" çocuklara diye. Yıllar sonra düşündüğümde benim çocuklar eğer ki saz çalmayı öğrenmiş olsalardı, dünyaları belki de başka türlü bir yaşama dönecekti. Şimdi diyorum ki çocuklarımıza oyuncak silah değil, saz alalım... Benim oğlum okuyup asker olacak, polis olacak gibi kavramlardan daha ziyade sanat ve sanatın bir dalını öğrenmeleri yönünde tavsiyeler edelim. Zira herkes asker, polis olamayacağına göre çocukların eline silah, tabanca verip ölmeyi, öldürmeyi öğrenmesine izin vermeyelim. **Şimdi her eve bir dede lazım ama sazları değil silahları saklayan bir dede**. Bir taraftan Allahın verdiği canı Allah alır derken, bir taraftan da çocuğa silah almak, öğretmek, duyarlı bir davranış değil. Terörde kullanan çocuklar şimdi Diyarbakır da, orda, burda silahların gölgesinde oyuncak silahlarla hedef vuruyorlar... Dahası onların koruyucusu olan Türk polislerini taşıyorlar... Yazık... **Çocuklar, daha sekiz on yaşlarında ölmeyi, öldürmeyi öğreniyorlar...** Bu duygularla hayat nasıl devam edecek korkuyorum, kaygılanıyorum. Yok, mu o çocukların oyuncak silahları saklayan ey eskiyi sevgiyi bilen dedeleri!.. Ne kadar yazık değil mi... Keşke olsaydı yaşamı seven, torunlarını çok seven bir dede diyordum... Ve bütün dedeleri silah saklama görevine çağırıyorum. Anne, Babaları çocuklarına oyuncak silah almamaları için uyarıyorum, hatta yalvanyorum. Saygı ile yalvanyorum..."



ABD'ye gir, ALES'e girme!

Bu hafta sizlere ALES (Akademik Lisansüstü Eğitim Sınavı)'e giremeyen başörtülü kızlarımız hakkında verilen kararla ilgili düşüncemi paylaşmadan yapamayacağım. Nasıl oluyor da dünyanın en güvenli, güvenlik önleminin en üst seviyelerde alındığı ABD'ye başörtülüler girebiliyorlar. Orada okuyabilip her türlü sınavlarına da giriyorlar. Bırakın sınavı ülkeye giriyor, yani pasaportları kabul görüyor. Bizde ise bazı sınavı bırakan sınav kimliklerinde baş açık fotoğraf olacak diye tutturuyoruz ve dayatıyoruz. Hani bazı kesim arkadaşlarımız "Ayol bunlar iyice azdılar, yarı bir gün bizlerin başını zorla kapatacaklar vallaaaa" diye konuşurlar ya. Ben de o kesim arkadaşlarıma diyorum ki, sen başörtülü

kızlarımızın okuma özgürlüğüne kanışma, senin başını zorla kapatırma zihniyeti olan düşünceyi ben kendi ellerimle boğayım... Bu hafta sizlere Ayşe Doğan adlı lise 10. sınıf öğrencisi olan, benim de hem üniversiteden hem de mesai arkadaşım olan Ömer Doğan'ın, kızının 'Zaman ve Umut' adlı yazısını paylaşmak isterim. Sözlerin de bir rengi olduğunu anladım. Hoşça, sağlıklıca kalın. Ama en önemlisi her görüşe saygı gösteren adam gibi adam kalın. *** Umut, her şey bir umutla başlar şairin kaleminden çıkacak olan. Kimse bilemez beyaz boşluktaki simsiyah karanlığı. Bilenlerse saklar, gizler tıpkı benim yaptığım gibi. Zaman, başı başına bir umut kimisine göre, kimisine göre ise sadece bir işkençe... Belki sadece kanışık iki kelimedir hayat; "zaman ve umut". Bu iki kavram... 'İkisi de bir arada kullanılabilir mi?' diye düşünüyor insan. Mavi gökyüzü ile yeşil orman gibi onlar. Ama onların bile aralarında uçsuz bucaksız uzun kumsal varken, zamana karşı umudu korumak çok zor. **ZAMAN VE YALNIZLIK** Zaman geçiyor, biz yaşıyoruz. Yaşamın bizi bir sıranca tahtasındaki piyonu yönettiği gibi, sanki dalında sallanan kuru bir yaprağın süzülüşü gibi idare ettiğinden habersiziz. Ama haberdar olanlar da var tabiki... Uzun zaman önce fark etmişti bu onu. Hem de

insanların yüzüne bile doğru düzgün bakmadığı bir dönemde. Yaşamın çalkantılı akışından kurtulup arınmıştı. Kalbinin bir köşesi acı sade, ruhu bir kuş kadar özgürdü. Onun yaşamı gerçeğe hayal arasında da bir yerdedi. Kim bilir kimlerin sırlarını saklamış, gördüklerine karşı susmuştu. Yalnızlığını içine atmış, kilitli kapıların ardına saklanmıştı. Umudu şafakla doğar, güneşle batardı. Hayalleri o kadar büyüktü ki bazen içinde kaybolduğunu zannederdi. Basit şeylerden hoşlanırdı, hayatın ufak detaylarındaki şifreli mutluluk kelimelerinden. Sesinde, gözlerinde bir başkalık vardı O her şeye farklı bakardı. Küçük bir tahta parçası bile onun gözünde yaşamın sırrını taşıyan bir varlık haline gelebilirdi. Onun dünyası herkesten farklıydı. Öyle ki o kendi hayal dünyasında kurduğu şeylerle arkadaşta. Çünkü onlar asla aldatmazdı. Aldatma ne kadarda insanı karanlıklara, dipsiz kuyulara sürükleyen, kilitli sandıklara kapatan, umut ışığının evrende bir mum ışığı kadar bile yeri olmadığı bir yere gönderen kelime. Tek hecesi bile bu kadar etkili olan bu kelimeleri o yaşayarak öğrendi.. Bildiği bütün doğruları değişti. Ne yapacağını bilmeden öylece ortada kaldı. Onu bu hale en yakın arkadaş getirmişti. Her şey muhteşem bir müzikalin bozuk bir enstrüman yüzünden mahvolması gibi son bulmuştu. Ve artık o yalnızdı... Ayşe Doğan



Türkiye Birleşmiş Milletler Topluluğu

Eğitim ile bir toplum dünyanın efendisi olabilir. Efendilik primitive toplumlarda güç ve asabiyet yoluyla tevâris edilirdi. Oysa günümüz modern toplumlarda bu primitivitenin kalıntıları bünyesinde bulundurmayan medeniyet inşa etme ulviyetine bürünmüş toplumlarda ise bilim ve ilmin aydınlığında gerçekleşir. **İlime sarılan yükselir, bilime sarılan güçlenir ve yüceltilir**. Bilimden irfandan, medeniyet inşa edici değerlerden yoksun olan toplumlar da eninde sonunda yokoluşa mahkumdur. **Türkiye'miz medeniyetler beşiğidir**. Dünya kuralları beri bu topraklarda medeniyetler inşa edilmiş; insanlık için gelişmeler bu topraklar üzerinden icra edilmiş; bilim insanların ruhen ve aklen gelişmesi için bu topraklarda kullanılmış. **Toplumların kültürel ve yaşam değerlerini yok etmek için kullanılmamış ilim bu topraklarda**. Batı medeniyeti gibi kendi değerlerinin dışındakileri ötekiler olarak adlandırıp onları yer yüzünden kazımak için bilim ve teknolojiyi kullanma hastalığına kapılmamış bu toprakların insanları. **Son iki asırda insanlık topyekûn Batı medeniyetinin ruhen ve fiziken yıkıcı etkilerinden geçtiği kadar hiçbir toplumdan çek-**

memişlerdir. 13. asırda medeniyetleri târumar eden Moğollar'dan bile dünya bu kadar çekmemişti deniliyor. Nedeni ise tek kültür, tek gelenek, tek üstün millet anlayışını başka toplumlara zorla empoze etmeye çalışan hastalıklı bir ruh hali; diğer toplumları kendine hizmet etmek için var olan köle toplumları olarak görmesi. **Sokak kabadayısının elindeki sopadan dolayı mahalleliye terör estirmesi gibi bir şey bu**. Kabadayının önünde hiçbir medeni söz, mahalle hakları, insanlık, merhamet gibi kavramlar bir anlam ifade etmez. **Kabadayının anlayacağı tek dil sopadır**. Onun anlaydığı dilden konuşmaktan sonra kölelik kaçınılmazdır. Ne zaman ki mahalleli akılları eline sopayı alır işte o zaman iki tarafta sükunete erer. Batı güçlerinin son iki asırdır yaptığı bu. Muzlum mahalleli gibi dünyanın farklı köşelerindeki farklı toplumlar da sürekli bu mahallenin kabadayısından çektiikleri gibi bu elinde şopa bulunduran Batılı güçlerden çekmektedirler. **Özgürlük ancak birlikte bu kabadayılığ kendine meslek edinmişlere haddinin bildirilmesi ile elde edilebilir**. Bedava hiç bir şey olmadığı gibi özgürlükte bedava olmayacaktır. **Halkların bilinçlenip zorbalara derslerini bildirebilmesi için eğitim ihmal edilemez bir hayati öneme sahiptir**. Bilim ile teknoloji üretilir, üretilen bu teknoloji ile zorbalardan yapmak istedikleri zulümlere engel olunur. İyi niyetli toplumların teknolojik gelişmeleri takip etmesi bir insalık görevidir. **"Lâ Darara velâ Dırar"**. Ne kendimiz zarara uğrayacağız ne de başkasına zarar vereceğiz. Bu yüce dinimiz İslâm'ın bütün insanlık için bir öğretisi. **Bu öğretinin gerikleşmesi için de uluslararası boyutta bütün dünya ülkelerinin katılımında bir eğitim kurumuna ihtiyaç var**. Malezya bu eğitim kurumunu bütün İslâm ülkelerinin katılımıyla bünyesinde inşa etmiş. **Öğrenci ve**

öğretim görevlileri ile bir Birleşmiş Milletler Topluluğu'nu andıran Uluslararası Malezya İslam Üniversitesi (International Islamic University Malaysia)1983 ten beri İslâm dünyasına bilimin her sahasında hizmet etmektedir. Pakistan deseniz aynı şekilde bünyesinde kendi Birleşmiş Milletler Topluluğunu andıran bir üniversiteye sahip. Avrupa'nın göbeğinde 2003 yılında faaliyete geçen Uluslararası Saraybosna Üniversitesisi (International University of Sarajevo) de bu kervana katıldı. **Batı Dünyası'nda bu gelişmeler çok daha öncelere uzanır**. Ne zaman ki, biz dünyaya medeniyet bahşetmiş Müslümanlar, dünya siyasetinden geri durduk, bilimsel çalışmalarda tembelleştik, **elimizdeki bilgileri Batılılar'a Endelüs yoluyla kaptırdık, El-Ezherlerimiz, Dârul-Fununlarımız medreselerimiz gerçek işlevinden kaydırılmaya başladı**, Batılılar bilimin üstün gücünü farkederek dünya siyasetinde etkili olmaya, İslâm dünyasının bu sahayı boş bırakması ile onlar öncelikle bünyelerinde uluslararası üniversiteler açarak emperyal çalışmalarına hız verdiler. Oxford, Cambridge, Harvard, Durham v.s. bir biri ardına geldiler. **Peki Türkiye'mizde uluslararası çapta Birleşmiş Milletler Topluluğu'nu anmsatan bir üniversitemiz var mı?** Yok ise neden böyle bir teşebbüste bulunulmadı? **Birkaç on yıldır Türkiye'miz'de ideolojik korkulardan dolayı üniversitelerimizin işlevsiz bırakılmasını anlayamamak da durumun farkındayız**. Fakat artık dünyanın merkezi olan Türkiye'mizde vatanın milletini seven, millet için çalışmanın ibadet olduğunun şuurunda idareciler gelmeye başladı. *Yazının devamı www.memleket.com.tr'de*